

Diari portaveu de l'Esquerra Republicana de Catalunya a les comarques tarragonines

Concretem

La Cambra única

Si no fos la passió política de partit, la qual passió compremem i fins l'admetem com una mena de desinfectant polític, moltes qüestions de les Constituents no aixecarien tanta polsaguera ni farien crispar els nervis de moltes persones i fins de multituds; sinó que foren discutides amb tota aquella serenitat i altesa de mires que requereixen aquestes qüestions tant transcendents de dret constitucional.

Arran de la discussió de la Cambra única s'ha produït una llastimosa barreja entre l'antic Senat monàrquic i el Congrés; entre teories de dretes i d'esquerres; entre unitarisme i federalisme. Tots plegats, però, no han concretat la qüestió que té plantejada la Constitució de l'Estat espanyol, qüestió que al seu dia pot ésser un obstacle per a l'articulació de les autonomies nacionals.

Nosaltres com a bons demòcrates i esquerrans, reconeixem la necessitat d'una Cambra única amb poder legislatiu; si bé, però, creiem que l'Estat necessita un altre òrgan, que si bé no caldria que tingués poder legislatiu, hauria d'ésser assessor i fins un fre de la Cambra, en les qüestions econòmiques i socials, com passa a Alemanya.

Consti que no fem aquesta observació amb un sentit reaccionari, sinó que ho diem perquè creiem que així com les llibertats polítiques individuals i collectives es poden aixamplar o restringir amb facilitat sense que en pateixin d'una manera immediata les fons de riquesa de les quals viu un poble; en canvi una sotragada en l'estructura econòmica o social pot destruir riqueses i pot portar perturbacions lamentables dins l'economia nacional.

Tingui's en compte que aquests salts al buit igualment poden ésser desastrosos en fer-los cap endavant, com en una sobtada frenada cap endarrera.

El cas de les últimes eleccions angleses n'és una prova feaent del perill que nosaltres acabem d'apuntar.

No ens proposem, però, escatir avui la necessitat d'un altra Cambra ni les facultats que ella podria

tenir, sinó que només volem fer observar que, diguin el que vulguin els polítics de tots els matisos, a la Constitució de l'Estat espanyol hi queda un buit, i aquest buit serà un obstacle després en discutir-se l'autonomia de les nacionalitats.

Si la Constitució fos federal no caldria, naturalment, discutir-ho, perquè el Parlament únic fóra el de la federació i cada Estat component tindria el seu Parlament particular; però ara és evident que l'esperit de la Constitució només recull la possibilitat de donar l'autonomia a unes comptades nacionalitats—regions, segons ella—i en canvi no preveu com es regularitzaran les relacions entre aquestes nacionalitats autònomes i el poder central.

Aquest buit no l'omple la Constitució, i la seva solució no es pot buscar ni en el sistema federal, ni en cap altre establert; car aquesta manera d'organitzar l'Estat espanyol, si arriba a realitzar-se, serà ben original, i per tant, la solució de les esmentades relacions també ha d'ésser original.

Com s'hauria de solucionar? Nosaltres només constatem els fets i diem que si Catalunya obté el seu Estatut i pot trametre els seus representants a Madrid amb les facultats d'ara, no hi ha cap dubte que els catalans tindrem un règim de privilegi; car nosaltres podrem discutir i fins imposar lleis als altres pobles d'Espanya sobre qüestions, com són ensenyament, justícia, etc., les quals ells no podran ni discutir a nosaltres. En canvi si nosaltres no podem trametre diputats a Madrid, de fet quedem en la situació d'una colònia de l'Estat espanyol.

Ja sabem que tots aquests contrasentits són produïts pel ridícul i suat concepte que tenen d'Espanya molta gent de les Castelles; nosaltres, però, des del terreny purament de dret constitucional, no volem deixar de registrar aquestes fallides, sense proposar-nos fer el joc a cap partit de dreta.

Suposem que els homes de l'Esquerra Catalana estan ben percatats d'aquest assumpte i que ells no hauran volgut altra cosa que trobar-hi una solució.

ecos

AMB ELS ULLS TANCATS

Quan tanco els ulls—diu Shakespeare en un dels seus immortals sonets—és quan veig millor les coses de la vida. Tancar els ulls. Extraure dels gorgs de la memòria unes estampes trivials. Cada estampa té gravats distints personatges; els rostres són els mateixos, que es repeteixen en sèrie iterativa, que ens fan una ganyota de cansament. Un matrimoni estèril, d'edat provecta, fa confluïr un doble corrent de tendresa sobre un gos antipàtic i mal educat; un proletari s'adorm damunt d'un llibre de sociologia i somnia amb les utopies de Moro i de Fourier; un adolescent, suant sang i aigua, lluita per sintetitzar l'Univers en una fulla de paper; una donzella, troba el món petit i miserable i s'evadeix d'ell tancant-se en una cella. Tots aquests personatges no cerquen cap autor, com els pirandellians, ans al contrari, els autors els busquen com imprescindible elene de la seva fantasia. Aquests personatges no ens entusiasmen, però sentim per ells una simpatia decidida. Es l'exercici incalculable de les ànimes que senten la penúria del cos i es projecten en empreses dilatades. Són els que no poden satisfer els seus afectes i els sublimen més enllà de la persona. Per què aquests éssers ens atrauen de manera cordial? Perquè tàcitament tots estem enrolats en els seus rengles. La nostra vida exuberant, filtra pels porus de la pell i encarna en empreses alienes. La nostra vida importa abans que tot, importa abans que tot el minúscol mecanisme que marca el ritme cardíac. Com podem, però, donar-li tot el valor que té dintre de l'àmbit vulgar de l'existència? Aquesta cosa imperial que és la meua vida, pot cabre entre l'anar i el tornar d'una oficina? Els gratacels dels americans, diu humorísticament Camba, són una obra de tendresa. Els americans, com que van crear Amèrica en una època filosòfica en què es creia en la bondat de l'home i de la natura, tenen arrelat un inextirpable optimisme. La seva exuberància vital és tan intensa que té de materialitzar-se en sòlides construccions gegantines. Un poema, un sistema social, un càlcul matemàtic tenen també una gènesis sentimental. Els nos-

Les Responsabilitats

CAPITOL DE PENES

La sub-comissió de responsabilitats enviarà a la Cambra el dictamen corresponent a les responsabilitats pel cop d'Estat.

Algun dels membres de la sub-comissió es proposa, de no acceptar-se el seu criteri, presentar al dictamen un vot particular.

Segons sembla, la sub-comissió de responsabilitats entén que a don Alfons de Borbó, pel cop d'Estat del 13 de setembre li correspon la pena màxima; però essent criteri de tots la supressió de la pena de mort, demanaran la de cadena perpètua i se'l condemnarà en rebellia. Com que no podrà aplicar-se la pena màxima a la seva persona, vindrà la incautació de tots els béns que encara té a Espanya don Alfons, i el seu import es destinarà als obrers sense feina.

Quant als membres de la dictadura, hi ha el criteri a la subcomissió de votar la màxima pena, per entendre que estan incursos en rebellia militar.

Per la mateixa circumstància de l'enemiga de la pena de mort, sollicitaran la de reclusió perpètua.

Per altra part, se sap també que alguns dels membres de la subcomissió pels successos de Jaca pretenen que els generals Berenguer i Fernández Heredia han incorregut en el delictu d'abús d'autoritat, que està penat amb sis anys de reclusió, més les càrregues accessòries, i aquesta pena demanaran per a ells.

Quant als altres vocals del Consell de Guerra d'Osca, que condemnaren a mort els capitans Garcia Hernández i Galán, se sollicita la pena de pèrdua de càrrec i de la seva carrera, i per tant la suspensió de càrrec i sou.

tres somnis millors no els podem explicar, perquè són enutjosos, però els podem sublimar en altes empreses. Per aquest mecanisme de substitució creiem finalment que la vida i el fi de la vida no estan dintre del pit, sinó en l'abstracció que idealment hem divinitzat. Quans impulsos revolucionaris, quantes vociferacions mitinesques, quantes polèmiques periodístiques, no són en el fons més que una obra de tendresa, una ambició insatisfeta o una pena d'amor!

GESTUS